

Идвамъ той ся затули задъ кѣщи-тѣ, македонска воиска, кои-то гоняше Българы-тѣ, излѣзе на полянѣ-тѣ; кѣмъ царевы-тѣ дворовы отстѣпихѣ Българе-тѣ, влѣзохѣ вѣтрѣ и искахѣ да затворѣтъ врата-та, але конници-тѣ Самуиловы отбихѣ гы, и отворихѣ на Грѣци-тѣ.

— Борисе, ты си сега мой робъ, каза кѣдинъ отъ тѣхъ на царь-атъ, кой-то вече бѣше обиколень отъ враговы.

— Кой си ты прѣдатель? извика Борисъ съ призрѣнѣ.

— Кой съмъ азъ? Азъ съмъ комитоцулъ Ааронъ, ако мя помнишь.

— Помнѣ тя, черна душо, още дѣца кога игравахмы, ты и тогѣ-зи бѣше прѣдатель, отговори Борисъ.

Царь-атъ, царицѣ-тѣ, брата му Романа и дѣца-та му, облѣчены въ царскѣ прѣмѣнѣ, заведохѣ гы при Цимисхія въ неговы-тѣ чадъры.

— Добрѣ дошли царю, царицо и царчета, рече Цимисхія на присмѣхъ, скоро ви ся доврѣши царуванѣ-то.